

"אור שרה"

ע"ש האישה הכשרה שרה בת לולוה ז"ל

עלון מס' 915

חג החנוכה - "להודות ולהלל"

הנסיגות והקשיים היא לגרום לנו להודות, ולכן, ככל שנקדים להודות, ככל שנראה את הדברים הטובים הנעשים עימנו ונודה עליהם וככל שנוסיף הודאה גם על מה שנראה פחות טוב, כך נזכה להפוך את כל העובר עלינו לחסדים גלויים. הסיפור הבא שלפנינו ימחיש לנו דברים אלו היטב. כשהייתה בתנו רותי בת ארבע בלבד, כל זה התחיל. וכשאנו אומרים "כל זה", אנו מתכוונים לסיוט המתמשך, אימת הבלהות של כל הורה, כשמתגלות בעיות נשימה אצל בתו הצעירה. "בעיות נשימה" הן שם כולל למגוון רחב של תקלות במה שחיי כולנו תלויים בו, מן מחלה משונה כזאת, שביום יום כמעט אינה משפיעה, אולם כל התפרצות שלה היא סכנת חיים מוחשית. כך למשל, באמצע הלילה, עלולה הילדה להתעורר מתוך התקף שיעול נורא ולהתחיל לפרכס ממש. בעיצומו של טיול שנתי, לפתע פתאום יכולה היא להתיישב על אבן ולהתחיל להתנשף בחוזקה תוך שאינה יכולה להתקדם ולו צעד אחד. וכן הלאה, בעיצומה של מסיבה או סעודת שבת, שמחה משפחתית או הכנת שיעורי בית לכל רגע נלווית משמעות מעוררת פלצות, אולי עכשיו יבוא התקף שיעצור את נשימותיה של הילדה, מי יודע אם לזמן קצר או לנצח... מטבע הדברים, ההורים וגם הילדה מצויידיים במגוון רחב של מיכשור ועזרי נשימה, משוכנים לכל עת צרה שלא תבוא. הבעיה היא שעת הצרה הזו כן באה ובאה בגלים הולכים ותכופים, משבשים לגמרי את שיגרת חייה של הילדה והוריה, מאיימים על כל תוכנית או אירוע, הורסים את איכות החיים, ומציבים סיכון תמידי של סכנת חיים! ההורים עשו הכל למען הבת, התרצצו עימה מרופא לרופא, ממכון למכון, מטיפול טבעי אחד למשנהו, אולם התקפי הנשימה הלכו וגברו, נעשו ארוכים יותר, תדירים יותר, מסוכנים יותר ומסובכים יותר. הם ניסו צמחי מרפא, תרופה חדשנית ואף קיימו עצת מומחה ושלחו את הבת לאריזונה שבארצות הברית שם האוויר יבש במיוחד, אולם גם זה לא עזר. שהות של 3 שבועות באריזונה העניקה שבוע של שקט, כשמיד לאחריו התברר כי בעיות הנשימה עודן כאן, הולכות ומחמירות. עשור קשה מנשוא עבר על ההורים והבת, ועתה היא כבר כבת 14 שנים, בוגרת ומבינה. ודווקא אז, ביום מן הימים, חל מהפך פתאומי: לפתע פתאום, אין בעיות נשימה, אין התקפי שיעול, אין כל בעיה. היא פשוט נושמת כאחד האדם! ביום הראשון זה היה פלא, ביום השני פלא כפול, וביום השלישי כבר החלו בני המשפחה לדון באפשרות שאולי הבעיה נפתרה, רק מי יודע איך קרה פלא שכזה?! הם פנו אל הרופא, והרופא אישר את שהרגישה. הממצאים השתנו, משהו החל לתפקד כרגיל, גם התוצאות הרפואיות השתנו באורח נס. כיצד זה קרה?! ביקש הרופא לדעת. ואז, פתחה הנערה את סגור לבה, וסיפרה כי חומר קריאה שנקלע לידיה סיפר על מעלת ההודאה, ועד כמה יהודי אם הוא זוכה מודה על כל נשימה ונשימה. הדברים עשו בליבה חריש עמוק, היא החליטה כי מאותו יום, תכתוב מדי ערב בפנקס מיוחד את חסדי ה' איתה ונפלאותיו עימה באותו יום, תודה עליהם מקרב לב קודם שתעלה על יצועה. ערב אחר ערב, כשנערכה לשנת הלילה, ישבה הנערה ורשמה בכתב יד צפוף את חסדי ה' יתברך. היו ברשימה חסדים נדירים שנראים לעינינו "גדולים" לצד חסדים רגילים שנראים לעינינו "קטנים". הנה, ה' החזיר לה את

הרב אשר קובלסקי שליט"א כתב בספרו הנפלא "פניני פרשת השבוע" כי הנה ניציבים אנו ועומדים רגע לפני כניסתנו לימים המאירים והמשמחים, המרוממים והמרגשים, ימי החנוכה. בעיני רוחנו צופים אנו בשלהבות המרצדות מהפתילות המבצצות מכוסיות השמן, את אוזנינו מענגות נעימות "מעוז צור" ושירת "על הניסים" נרגשת, ובאפינו כבר עולה ריח הסופגניות המקפצות בשמן, משמיעות קול צפוף עליו. ימי החנוכה כבר כאן, משרים עלינו את אוירתם השמחה, ממלאים את ליבנו באושר ובהודאה. מתוך הבנה בגודל הנס שנעשה לאבותינו בימים ההם בזמן הזה, מתוך התבוננות ברחמי של אבא שבשמים עלינו כאשר הצר היווני הציק לנו, מתוך מיקוד מבט אל הנס הנפלא במסגרתו חלשים הביסו גיבורים ומעטים ניצחו רבים גואה בלבו של כל יהודי התודה לה', והוא נרגש לנצל את ההזדמנות להודות לבורא עולם על חסדיו עימנו בכל עת. כל אדם שמתבונן ולו לשעה קלה, ליבו מתרונן בקרבו ונפשו עולצת מאליה בשירת ההודאה לבוראה. מהרגע בו היהודי פוקח את עיניו בבוקר במילים "מודה אני", ועד הרגע בו הוא עוצם אותן בשירת השבח "אדון עולם" – בכל רגע ורגע, בכל צומת בחיים ובכל התמודדות שיגרתית, בה חש את יד בורא עולם המלווה אותו ומנווטת את דרכו, ועל כך ליבו מתרונן בשיר ושבח. כשהכל מצליח, נחמד ופורח, קל לו לאדם לשורר ולהודות. אבל גם כשהמצב מסתבך, כשמתחילה התמודדות, כשצפים קשיים – לא רק שאף אז חייבים להודות, אלא שהאנשים המודים לה' בעת הקושי, המעצימים הודאה בשעת צרה, אלו שליבם מתרונן להודות על הקושי עצמו – מספרים כי ההודאה הזו נותנת להם כוחות, מעצימה אותם, מאפשרת להם להתמודד טוב יותר וגם פותחת להם שערי שמים לפתור את המצוקה ולקרב את הישועה הנכספת. וכאן גואה השאלה: האומנם? וכי אפשר להודות גם בעת הקושי? האם ניתן לשורר תודה לאבא שבשמים גם כשלא חשים בטוב ובנעימים?! מניין הכוחות להודות מעומק הלב על מה שנראה כה סבוך וחשוך? ומה באמת עוצמת ההודאה, ככוח עוצמתי במיוחד לפתוח את שערי השמים ולהרעיף ישועות בלתי נתפסות?! התשובה היא, שההודאה בעת הקושי מטמיעה באדם אמונה, ביטחון חזק. אדם שמודה לה' על הקושי – מבטא בכך שהוא בטוח שזה מתוכנן, שהוא מאמין שיש לו מטרה טובה, שהוא יודע שהדבר אינו טעות או תקרית בלתי צפויה, אלא שאבא שבשמים תכנן את הניסיון הפרטי פרטיו והוא בוודאי לטובתו. ולכן, ההודאה מעצימה בו כוחות של אמונה וביטחון, מאפשרת לו לצלוח את הקושי בקלות יחסית – כי הוא חש בטוח ומלווה בידי בורא עולם. מתברר, שכל מה שצריך הוא להגיד 'אבא, תודה על הכל וגם על הקושי הזה' – ואז הדרך לישועה מתקצרת משמעותית, קרובה מאוד. רק להגיד לאבא תודה ולזכות בישועתו בקלות ובמהירות! הנה בתחילתה של 'קריאת שמע', אומר הפסוק 'ואהבת את ה'... ובכל מאוודך', וביארו רבותינו: 'בכל מידה ומידה שהוא מודד לך – הוי מודה לו במאוד מאוד'. כלומר, תפקידו של היהודי בעולמו הוא, שאף אם יעבור עליו מה שיעבור, יתמודד עם מה שיתמודד, בין מול הטוב ובין מול מה שנראה רע – עדיין הוא מודה, משבח, מפאר ומהלל לבוראו. זו הדרך הטובה ביותר להתחבר לבורא עולם ולהקל על התמודדויות שלנו. כי מטרת

הנשמה בשבע ועשרה בבוקר. היא הצליחה לקום מהמיטה. חוותה התקף נשימה והצליחה לנשום. בבית היה ממרח טעים למרוח על הסנדוויץ'. היא הגיעה לבית הספר בזמן. אורות הרמזורים התחלפו לירוקים לקראתה. עוד התקף ויצאה ממנו. וכך הלאה... כך מדי ערב, יום אחר יום, ישיבה ורשמה בפנקסה רשימה הולכת ומתארכת של חסדי ה' ורחמיו עימה והודתה עליהם בפה מלא ובכל פה. הרשימה הארוכה ריגשה אותה, הציפה את ליבה ברגשות תודה עד שההודאה לה' הפכה ממשימה לתוצאה מתחייבת, משליחות למשהו שקורה כמעט מעצמו. כי שמתבוננים בחסדים הרבים, כשמבינים כמה טוב ה' גומל איתנו כל לב מתרונן בשירת תודה לבורא עולם! ביום הארבעים ואחד בו היא מתיישבת לכתוב בפנקסה, התבוננה בסדר יומה, ולהפתעתה גילתה כי ההודאה השתלמה. היום היה שקט, חף לגמרי מכל התקף, היא נשמה ככל האדם, כל בעיות הנשימה מהן סבלה פשוט לא היו היום, התאדו! לפיכך, כבר בשורה הראשונה, רשמה באותיות גדולות: "היום, תודה מיוחדת לה' על שנשמתי לרווחה, לא היה כל התקף וכל בעיה, נשימתי היתה סדורה כאחד האדם!" אבל זה לא היה רק ביום הזה. כך היה גם ביום שלמחרת וביום שאחרי, ועד סוף השבוע, וגם בשבוע הבא. הפלא ופלא! בעיות הנשימה נעלמו כלא היו, חלפו ובטלו לחלוטין! עתה, כשהדבר הוכח רפואית והכל שואלים איזה טיפול ייחודי עשתה, הסבירה הנערה: "זה לא טיפול חדשני, זהו דווקא טיפול עתיק יומין. להגיד תודה לאבא שבשמים על כל נשימה ונשימה ואז כל בעיות הנשימה נעלמות!". מדהים! ההודאה, היא לא רק רגש מתפרץ ומרומם, לא רק תחושה שכובשת לבבות, אלא גם כלי, מפתח ודרך, להוביל לפתיחת שערי החסד והרחמים ולהסיר כל צרה. כי הודאה נגזרת מחשיבה של חסד ותודה על רחמי ה' ומי שמאמץ חשיבה כזו זוכה להיות זכאי להם, לחוש אותם ולראות אותם באמת. ככל שנבין שכל פעולה פשוטה היא חסד ה', שכל מעשה שבשגרה ניתן לנו מידי אב רחום, שכל נשימה שלנו היא מתנה מהבורא כך ייקל עלינו להודות לו, ונפשנו תשתפך בערגה באמירת ההלל. ומימים אלה ניקח מסר להודות לה' בכל עת ובכל ימות השנה וזה מה שיפתח לנו את השערים להעניק לנו חיי אושר ושמחה, בריאות איתנה ואורך ימים! כשאנו מדברים על הודיה לה', אנחנו בדרך כלל מתכוונים למקרים מיוחדים שבהם ראינו את ידו הטובה והרחבה של הקדוש ברוך הוא. אנחנו לא כל כך רגילים להודות לה' על כל השיגרה ה"רגילה". פשוט כי אנחנו רגילים מדי ואדישים מדי אליה. אנחנו יכולים לסיים ספר תהלים שלם בהתרגשות ובדמעות הודיה, כי רכב עלה על המדרכה ו"כמעט" פגע בילד שלנו, אבל אנחנו לא כל כך זוכרים להודות לה' ביום 'רגיל', שבו כל הרכבים נסעו על הכביש ולא עלו בטעות על המדרכה, ולא דרסו מישהו מהקרובים אלינו. אנחנו מתרגשים עד כלות, ומודים לקדוש ברוך הוא מקרב לב, שמישהו שאנחנו מכירים איחר להגיע למטוס שהתרסק, ושוכחים להודות לו באותה מידה על טיסה "רגילה" שלא איחרנו אליה והיא לא התרסקה, "רק" הגיעה בשלום. אנחנו יכולים לנוסע לכותל ולהודות לקדוש ברוך הוא שבעיה שהיתה לאחד הילדים שלנו נפתרה, אך בדרך כלל שוכחים להודות לו שהבעיה הזו (ואלפי בעיות אחרות), לא ביקרה אצל שאר הילדים שלנו. הימים האלו, של חנוכה, הם ללא ספק הזדמנות מדהימה לעצור ופשוט להכיר בטוב, ולהודות לה' על כל מה שיש לנו ועל כל מה שמתרחש איתנו. לא רק על הנסים החריגים, אלא דווקא על כל הרגיל והשגיר, מה שאנחנו מכנים בטעות 'טבע', שאנחנו יודעים היטב שבשביל הקדוש ברוך הוא הטבע ומעל לדרך הטבע היינו הך. וכדי להגיע לכך, אנו צריכים לחטוף טיפה יישוב הדעת, להתרכז ולחשוב על כל הטוב 'הרגיל' שיש לנו, אפילו על הנשימה הפשוטה והטובה שכולנו משחררים ברגע זה, שגם היא לא מובנת מאליה ולא 'טבעית' בכלל... ויותר מכך, יותר מההרגל

והשיגרה, פשוט התרגלנו להתמקד במה שאין לנו. התרגלנו להשוות את עצמנו לאחרים. לקרובי משפחה, לשכנים, למכרים, שיש להם יותר מאיתנו והרי תמיד יהיו אנשים שיהיה להם יותר מאיתנו, ושכחנו להתמקד במה שיש לנו. וכשאנחנו עוצרים לומר תודה על מה שיש לנו, אנחנו פתאום מקבלים פרופורציות. פתאום אנחנו רואים מול העין את כל מה שיש לנו. פתאום אנחנו מרגישים עשירים, בני מזל, ילדים אהובים של אבא, של הקדוש ברוך הוא, שמעניק לנו כל כך הרבה. לחידוד הדברים נתבונן בקטע הבא שלפנינו. הנה תיאור של חלום שמישהו חלם והעלה על הכתב. איננו יודעים אם הוא אמיתי (כנראה שלא), אך המסר שלו הוא אמיתי מאוד וכך הוא מספר: חלמתי חלום שבו הגעתי לגן עדן ומלאך עשה סיוור במקום. תחילה נכנסנו לחדר גדול מלא במלאכים. המלאך שהדריך אותי בסיוור, עצר ליד האזור הראשון ואמר: "זו מחלקת הקבלה. כאן, כל הבקשות וכל התפילות לקדוש ברוך הוא מתקבלות". הבטתי סביבי וראיתי המון מלאכים עסוקים במיון בקשות, מאנשים מכל רחבי העולם. אז המשכנו לאורך מסדרון ארוך עד שהגענו לחדר נוסף. כאן המלאך אמר לי: "זו מחלקת האריזה והמשלוח. כאן, כל הבקשות והחסדים שהאנשים ביקשו מהקדוש ברוך הוא ממויינים ואז נשלחים לאנשים שביקשו אותן". שוב התרשמתי מהפעילות הרבה. המון מלאכים עבדו פה, כי היו כל כך הרבה בקשות שצריך לארוז כדי לשלוח אותם ארצה. לבסוף הגענו לסוף המדרון, עצרנו ליד דלת של חדר מאוד קטן. ולהפתעתי הרבה, ישב שם מלאך אחד ולא עשה שום דבר. "זו מחלקת האישורים", חברי המלאך אמר במבוכה. "איך זה שאין פה עבודה?" שאלתי. "כל כך עצוב" נאנח המלאך. "אחרי שאנשים מקבלים את הברכות שהם ביקשו, מעט מאוד מהם שולחים חזרה אישור". "איך מאשרים ברכות של הקדוש ברוך הוא?" שאלתי. "פשוט מאוד" ענה המלאך. "רק צריך להגיד: תודה ריבוננו של עולם". "אלו ברכות צריך לאשר?" שאלתי. "את כולן, את כל הדברים שנראים פשוטים בעיניך ואתה מקבל אותם כמובן מאליו: יש לך אוכל במקרר? בגדים על גופך? קורת גג מעל ראשך ומקום לישון? יש לך כסף בבנק? עוד קצת בארנק? וכסף קטן בקערה? קמת הבוקר עם יותר בריאות מחולי? לא חווית פחד של מלחמה, בדידות של מאסר, ייסורים של עינוי או כאבי רעב? אתה יכול ללכת ברחוב ללא פחד? הוריד עדיין בחיים ואולי גם הסבא והסבתא? אתה יכול להרים את ראשך ולחייך? אם ענית "כן" על כל התשובות או אפילו רק על רובן... יש לך הרבה על מה להודות". את מעלת התודה וההודאה צריך לקשור לספירת הנצח ולא להפסיק להודות על כל הטוב שסובב אותנו 365 יום בשנה, ולא יום אחד פחות! (האור היומלי). כן, להודאה יש כוח, סגולי, עצום, יוצא דופן, שובר מחסומים, מחולל מהפכות. כשיהודי מתחבר להודאה מכל הלב, הוא זוכה לראות ניסים, החיים שלו משתנים, הישועות "רודפות" אחריו. כאשר נתחבר להודאה ונעצים את רגשותיה, ניתן לה ביטוי נרחב, נשיר תודה מכל הלב. וככל שנעשה זאת כך נזכה שבורא עולם יפתח את אוזרותיו ויעניק לנו עוד ישועות. הסיפור הבא שלפנינו ימחיש לנו דברים אלו היטב. יהודי נכבד בשם רבי שלמה, העוסק לפרנסתו בייזום וניהול פרויקטים לבניה, חתם על עיסקת ענק לבניית עשרות דירות במתחם ייעודי באחת מערי הארץ. כדרכו של עולם, פנה רבי שלמה לבנק על מנת לקבל ליווי בנקאי לפרוייקט, תהליך שהוא הכרחי בכל פרויקט בניה, אלא שהפעם הבקשה נתקלה בקשיים. משהו בתוכנית השתבש, הבנק סירב לאשר... רבי שלמה ואנשיו לחצו בכל הכוח, ואז התברר כי קיים קושי מהותי בקרקע, מה שלא מאפשר לבנק להעניק ליווי לפרוייקט. רבי שלמה היטיב להבין את המשמעות הנוראה מבחינתו הוא תקוע עם הקרקע, בלי יכולת לבנות או למכור דירות. מדובר בהפסד כספי

באושר אינסופי. על כך נודה מעומק הלב ונמלא את נפשנו בכוחות נפש ותעצומות לעבור את רגעי המשבר, ואז בוודאי נזכה לראות בישועת ה'!

הבה ונראה מהסיפור שלפנינו, כפי שכתב הרב צבי נקר שליט"א, המוביל אותנו לתובנה, שכאשר אדם מודה לה' על הישועה – אפילו טרם שבאה לו – הרי הוא מגלה ומודיע, כי הוא מקורב לקדוש ברוך הוא, עד כדי כך שהוא מודה לשמו כאילו נושע. במצב כזה, אין כל טעם לנהוג בהסתר פנים עם האדם, וממילא הישועה מושפעת ממעל, בגילוי פנים מאיר ומנהיר...

כשגוף המטוס רעד והחל לנוע על מסלול ההמראה, חש גם יצחק רעד של התרגשות. המטוס האיץ ויחד עמו הואצו פעימות הלב של יצחק, בחור ישיבה מארצות הברית שגלה ללמוד תורה בארץ ישראל, ועתה עושה את דרכו בחזרה לביתו. ציפור המתכת המעופפת פרשה לה כנפיים והמריאה אל בין העננים בדרכה למוסקבה, תחנת הביניים במסע לניו יורק. בבטן המטוס, שכנו להן שתי מזוודות עמוסות בחפציו האישיים, ספרים, מתנות לאחים ואחיות וגם מזכרות שונות משנת לימודו בארץ. הוא דמיין את רגע המפגש המרגש עם הוריו, סופר את השעות והדקות לנחיתה. כשנחת המטוס במוסקבה, מיהר יצחק לקחת את המזוודות ולהמשיך לאולם הנוסעים הממשיכים, אלו הממריאים ליעד הבא. בצעדי ריצה קלים עשה את דרכו בנמל התעופה המוסקבאי הענקי, מביט בעשרות המטוסים החונים מסביב ותוהה באיזה מהם יזכה לטוס לניו יורק, עיר מכורתו. הוא מגיע לעמדת הבידוק, כצעיר ורגיל הוא מעביר את המזוודות בעמדות השיקוף וכבר ממחר להמשיך לאולם היוצאים, אלא שלפתע פתאום... צפצוף מחריש אוזניים נשמע ברמה ותוך כדי כמה מאבטחים חסונים הסתערו בנשקים שלופים והורו לו ברוסית מתובלת באנגלית רצועה להשתטח על הרצפה ולהרים ידיים. יצחק הנבוך והמבולבל החל רועד בחוסר שליטה ומיד הבין שכדי להישאר בחיים עליו להשתטח ארצה כפי שהרו לו. בשניות בהן שכב על הרצפה הקרה בשדה התעופה, מנסה להבין מה מתחולל סביבו, הרגיע את עצמו כי כנראה מדובר בטעות בזיהוי. הרי אין שום דבר בעייתי במזוודותיו, הוא ארז אותן בעצמו והוא יודע בדיוק שיש בהן כמה פריטי לבוש, ספרים, מזכרות וצעצועים. כנראה זו טעות בזיהוי, הרהר כשהובל אזוק באזיקים לחדר צדדי בשדה התעופה, שם הצטווה להמתין עד שיבוא חוקר משטרה בכיר. כשהחוקר הגיע, נשאל יצחק לגבי תכולת מזוודותיו, והשיב כי אינו יודע על שום פריט בעייתי. ואז החוקר עטה ארשת פנים נרגזת, ולפתע שלף מהמזוודה של יצחק שלושה כדורי רובה, הניף אותם תוך הטחת אצבע מאשימה ושאל בשאגת אימה: "ומה אלה?? מדוע נשאת בחיקך כדורי רובה מסוכנים? וכי אינך יודע שזו עבירה פלילית חמורה, שלא נעבור עליה בשתיקה!?!". יצחק נבעת. הוא הכיר את הכדורים הללו היטב, אלו כדורים משומשים אשר קיבל פעם מכמה חיילים בגבול הצפון כששהה בכפר סמוך בשבת. לתומו סבר כי יביא את כדורים לארצות הברית להראות לאחיו ואחיותיו כמזכרת נעימה ולא העלה בדעתו כי יסתבך עד כדי כך. הוא ניסה להסביר את עצמו, אולם החוקר סכר את אוזניו ואטם את ליבו. הוא הושלך למעצר בתנאים מחפירים, לצד עבריינים רוסיים אלימים ומגודלים שיכורים ורועחים מכל המינים והסוגים. שבועות ארוכים שהה במעצר, כשהוריו עושים הכל כדי לנסות לסייע לבנם הכלוא בתא מצחין עם תחתית המין האנושי. לבסוף נקבע מועד למשפטו, בעוד כשלושה חודשים. נשכר עבורו עורך דין ממולח, שהסביר כי אמנם לפי החוק הבינלאומי מצבו אינו כה חמור, אולם ברוסיה אין לדעת. התביעה דרשה להטיל עליו עשר שנות מאסר בגין ניסיון רצח. ויצחק המבוהל, עלם צעיר שנזרק באחת מספסלי הישיבה לתוך קלחת משפטית מסובכת, לא ידע את נפשו... בעודו בתא,

אסטרונומי עבורו, המאיים על כל יציבותו העסקית והכלכלית... לבסוף, לאחר תחנונים, נקבעה פגישה מכרעת בין עורכי הדין של רבי שלמה לעורכי הדין של הבנק. רבי שלמה כסס ציפורניים במתח, מקווה כי הפגישה תעלה יפה למרות שהסיכויים היו נמוכים. הפגישה התקיימה באחד הבקרים הבהירים של ימי החנוכה תש"פ, ובאותו יום רבי שלמה מיהר להגיע לתפילה מוקדם בבוקר, אולם התקשה להתרכז בידועו איזו השפעה יש לפגישה הנוכחית על עסקיו ועל הצלחתו הכלכלית... לאחר התפילה, קיבל רבי שלמה הודעה דרמטית מעורך הדין, שכתב לו מתוך הפגישה המכרעת: "המצב לא משהו. הולך ומסתבך. זה הולך לשלילי...". רבי שלמה קרא את ההודעה וליבו צנח, הוא היטיב להבין את המשמעות... בהחלטה של רגע, החליט רבי שלמה לשנות כיוון. הוא עטה על פניו חיוך רחב ואף רץ למכולת סמוכה, שם קנה לחמניות טריות וסלטים משובחים, דגים מעושנים וכל מיני מטעמים ואת כל אלה הביא לבית הכנסת כשהוא מפציר במתפללים ליטול ידיים לסעודה. לשאלה מה סיבת הסעודה, השיב בפשטות: "סעודה הודאה, הודאה לה' על ניסי החנוכה...". המשתתפים לא שאלו הרבה, נטלו ידיים והסבו לסעודה, שתובלה בדברי תורה על עניין ההודאה לה' בימי החנוכה ובכלל, כשהם דנים במה שכתב הרמב"ן בסוף פרשת בא, על כך שמניסי מצרים אנו למדים על כל חיי היום יום שלנו שכולם רצף ניסים ועליהם אנו משבחים ומודים בכל עת. משתתפי הסעודה עסקו בהתרגשות בהודאה לה' על חוויות שגרתיות כמו על ניסים גדולים, ואז החליטו לומר יחדיו "מזמור לתודה" עשר פעמים, מתוך התרגשות ותודה... בבת אחת, הפכה הסעודה למקהלה של אמירת "מזמור לתודה" נרגשת, כשכל אחד מכוון ומהרהר על העובר עליו ועל חייו שלו, אולם כולם כאחד מודים ומשבחים לה' על חסדיו הרבים. איש מהם לא ביקש דבר, כולם רק התרגשו יחדיו ואמרו "מזמור לתודה" עשר פעמים, בזו אחר זו, כשעימם מידוענו רבי שלמה, מצטרף לתודה הנרגשת... הם סיימו, ואז חלפה פחות מדקה (!!!) עד שהגיעה הודעה נוספת מעורך הדין, שהדליף מתוככי הפגישה: "מצאנו פריצת דרך, יהיה אישור בעזרת ה'!" כתב עורך הדין, מגלה כי בסופו של דבר מצאו עורכי הדין דרך להתגבר על כל המכשולים, יהיה ליווי בנקאי לפרוייקט, השקעת הענק לא תיכשל, ההפסד האסטרונומי התחלף באחת לרווח עצום! וההודעה הזו גילתה עוד משהו, שעורכי הדין אפילו לא ידעו: כמה כוח יש להודאה, איזו עוצמה יש לה. הנה כי כן, במקום אחד בבני ברק מסובים אנשים ומודים לה' בכל ליבם ובמקום אחר לחלוטין, במגדל משרדים תל אביבי, יושבים עורכי דין ומוצאים דרך לאשר ליווי בנקאי, המבטיח בסייעתא דשמיא רווח כספי עצום. זה לא קרה סתם, זה קרה בדיוק בדקות בהן נאמר "מזמור לתודה" ברגש, כשההודאה כבשה את הלבבות! וללמדנו בא: לכולנו יש בעיות לפתור, קשיים עימם אנו מתמודדים, בעיות בריאות, נחת מהילדים, פרנסה, ועוד ועוד. מעל כולנו מרחפת המגיפה הנוראה, כולנו שרויים במתח. עתה, בערב חג החנוכה, אנו יכולים לצאת מאפילה לאורה, אם נשכיל להודות לה' מכל הלב, למנף את לילות החג לתודה נרגשת, להפוך את לילות החג לנקודה ממנה נתחיל נעסוק בהודאה גם בכל ימות השנה! וככל שנתפוס את ההזדמנות לזמר "מזמור לתודה" ברגש מדי יום, הן בתפילה והן בכל שעות היממה, ככל שנמנף את רגש ההודאה בליבנו לקשר אישי ואוהב עם בורא עולם כך נזכה לראות בחסד ה' ובישועתו, והוא יתברך יפתח לנו את אוצרו הטוב וירעיף עלינו שפע חסדים, עליהם נוסיף ונודה כל ימי חייו! הבה נזכור כי עת הקושי, משמשת כמנוף להודאה, כמגבירת להבת התודה לאבא שבשמים. נכון שזו שעה קשה ועת מועקה, אבל בהתבוננות מעמיקה בקושי הזה נוכל להופכו לכלי עוצמתי שיחזק את הקשר שלנו עם אבא שבשמים וימלא את ליבנו

בצר לו, נזכר בדברי מגיד השיעור שלו, הרה"ג רבי זאב דינר שליט"א, שהיה מפליא לספר על כוח ההודאה לה' כמושיע מכל צרה וגואלת מכל בעיה. עתה, ביושבו בתא ימים ארוכים ללא כל תעסוקה, היו לו דברים אלה למשיבי נפש, ומתוך התנאים הקשים נטל פנקס קטן והחל רושם בו סיבות להודות לה' על חסדו וטובו עמו מאז ומעולם, כולל גם חסדים גדולים וקטנים שהוא זוכה בהם תוך כדי המעצר הנורא שהוא שרוי בו. מאז אימץ את שיטת ההודאה, הפכו ימי הכלא למרוממים עבורו. עדיין הוא נתון בין שיכורים ורוצחים, אולם בתוככי ליבו מזדמרת שירת דביקות ותודה לבורא עולמים, ובכל רגע ורגע חש כי הוא מתחבר לאביו הטוב ומודה לו על כל חסדו כולל גם על המעצר המפחיד הזה. ההודאה מילאה את ליבו בכוחות לעמוד באתגר, הוא חש כי הקשר הקרוב עם בורא עולם מתהדק מאי פעם, הוא ממש מרגיש את ידו של הבורא נתונה איתו, בבחינת "עמו אנוכי בצרה". כך, לראשונה בהיסטוריה, הפך תא מעצר רוסי קפוא ומחניק, לאלומת אור של תודה לה'. את מיטב שעותיו הקדיש יצחק להודות לה', פשוט לומר תודה לקדוש ברוך הוא יתברך שמו על חסדו. פעמים נפשו יצאה בריקוד, לפעמים עיניו זלגו דמעות התרגשות, כך או כך פעמים כה רבות הוא כמעט שכח היכן הוא נמצא, כל העת חש נרגש מעוצמת ההודאה והקשר לקדוש ברוך הוא. ויהי ביום המשפט, היה זה יום שישי, שעות ספורות לפני כניסת השבת, שופט רוסי זקן ועב כרס נכנס לאולם הדיונים, קרא את כתב האישום בחופזה, שאל את עורך הדין לפשר העניין, ומשנענה בסיפור במלואו, קרע את כתב האישום מול עיני התביעה וזיכה את הנאשם מכל אשמה חד וחלק. תוך זמן

קצר ננעל הדיון, הראשון והאחרון בתיק. שליח חב"ד מקומי ייעץ לו להימלט מרוסיה עוד לפני שהתביעה תגיש בקשה לערעור והוא הצליח למצוא מטוס שהמריא מיד, כך שאת השבת כבר עשה מחוץ לגבולות רוסיה, אליה לא ישוב לעולם. אולם, יותר מהנס המופלא שקרה לו, מספר יצחק על נס גדול בהרבה: הוא גילה את כוח ההודאה, הוא הבין עד היכן היא מגיעה. ראשית, בעת הקושי עצמו, כשיהודי מתרכז בלהודות לה' על הדברים הטובים ועל מה שנראה כפחות טוב, על רגעים שנראים קשים כמו על חוויות חיוביות הוא מקבל עוצמות וגבורות רוח לעמוד בכל אתגר, להתמודד בכל מערכה. ושנית, בסופו של דבר, הרי מדובר בנס מופלא, אשר כל מי שמכיר את המערכת המשפטית הרוסית, תמה איך הוא ייתכן. אבל הוא ייתכן גם ייתכן. כי ההודאה יש דרך משלה לפתור בעיות, יש לה כוח לגאול יהודי מצרתו וממצוקתו, היא פותחת שערי כלא מכל סוג, מובילה יהודי לגאולה אישית מצרותיו מתוך הודאה ושבת. מתברר כי ההודאה יש כוח על טבעי. יכולה היא להציל, להגן ולהושיע, לגאול ולפתור, לסייע ולהאיר בחשיכה. הבה נאמץ את כלי ההודאה בימי מצוקה וגם בימי השגרה, בהם יש לנו ניסיונות והתמודדויות 'שגרתיות'. הכל יכול להיראות אחרת לגמרי אם נקבל על עצמנו להודות ולהלל, להביע שבח והודאה לה' בפינו ובלבנו תמיד. ככל שנודה לה' מעומק הלב, ככל שנקבל על עצמנו להביע שבח וגדולה על מעשיו ונפלאותיו, ככל שנחליט מעכשיו לשורר לו שירי תודה ודברי הודאה מקרב לה, על הדברים הטובים וגם על מה שנראה פחות טוב, כך נזכה כי עולמנו יואר רק ברגעים יפים ונזכה כולנו להיגאל איש איש ממצוקתו וצרותיו....!

אחים יקרים!

רבותינו קבעו את הימים האלה לימים טובים, ימים של ישועות, ימים של גילוי חסד הבורא, ימים בהם הבורא מחולל ניסים, לא רק בימים ההם, אלא גם בזמן הזה. אולם הדרך לזכות בניסים ובישועות הללו, היא להיות בהלל והודאה להתחבר להודאה, לשורר תודה, להציף את הלב בהוקרה לבורא עולם. זו המהות של חנוכה, וזו הדרך להתחבר לימי החנוכה ולזכות בשפע אורם הקסום ובישועות הרבות שימים אלה נושאים בכנפיהם. כי ככל שנשקיע מחשבה בהודאה, ככל שנתבונן בחסדי הבורא עימנו בכל יום ויום, ככל שנחשב ונפרט את הטובות הרבות שגומל עימנו ה' ונציף את עצמנו בהודאה נרגשת על כולן כך נזכה לראות כי מתוך ההודאה הזו נפתח הפתח הניסי, ודרכה בורא עולם משפיע לנו ישועות, משנה את חיינו לטובה, גואל אותנו מכל קושי ומצמיד אותנו לחיים מוארים ומאושרים!

בברכת התורה
הרב יואל ארזי

העלון מוקדש

לרפואת שפרה בת ציפורה

ולרפואת הילד יעקב בן רבקה חיה

לרפו"ש בתוך שאר חולי ישראל